

Sygn. akt: I C 44/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Jakubiec

Protokolant Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2014 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko N. P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje za bezskuteczną wobec powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowę darowizny spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), położonego w L. przy ulicy (...) w budynku oznaczonym numerem (...), zawartą w dniu 21 lipca 2011 r. przed notariuszem P. M. za rep. A nr (...) pomiędzy R. i R. P. (1) jako darczyńcami a N. P. jako obdarowanym - w celu zaspokojenia wierzytelności przysługującej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. względem R. i R. P. (1) w wysokości 226.737,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 224.124,71 zł od dnia 16 listopada 2012 r. zaś od kwoty 2.602,37 zł od dnia 7 maja 2013 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od N. P. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 22.896,68 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 44/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 stycznia 2014 r. skierowanym przeciwko N. P. powódka – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła o uznanie za bezskuteczną względem niej: umowy darowizny z dnia 21 lipca 2011 r. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w L. przy ul. (...) zawartej w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) z dnia 21 lipca 2011 r. przed notariuszem P. M. z Kancelarii Notarialnej przy ul. (...), (...)-(...) L., dokonanej przez dłużników powódki: R. P. (2) oraz R. P. (1) na rzecz pozwanego N. P., z pokrzywdzeniem powódki, której przysługuje względem dłużników wierzytelność w wysokości 226.737,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 224.124,71 zł od dnia 16 listopada 2012 r. do dnia zapłaty; 2.602,37 zł od dnia 7 maja do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powodowa Spółka podała, że rodzice pozwanego R. P. (2) oraz R. P. (1) są jej dłużnikami. Wierzytelności będące podstawą odpowiedzialności znajdują oparcie na podstawie:

- prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Legnicy Wydział VI Gospodarczy z dnia 3 września 2012 r., sygn. akt VI GNc 320/12 oraz z postanowienia tegoż Sądu z dnia 22 października 2012 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wydanych przeciwko R. P. (2);

- tytułu wykonawczego obejmującego nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 października 2012 r. wydany przez Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział V Gospodarczy, sygn. akt V GNc 2406/12 oraz postanowienie tegoż Sądu z dnia 20 listopada 2012 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wydanych przeciwko R. P. (2);

- prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 listopada 2013 r., sygn. akt IX GC 313/13, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 13 listopada 2013 r. wydanego przeciwko R. P. (1).

Wierzytelności te nie zostały zaspokojone przez dłużników. Egzekucje prowadzone w celu ich wyegzekwowania okazały się bezskuteczne. W toku postępowania egzekucyjnego powódka uzyskała informację, że dłużnicy dokonali na rzecz pozwanego N. P. darowizny spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w L. przy ul. (...), dokonanej umową darowizny z dnia 21 lipca 2011 r. W ocenie powódki wskazana darowizna została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela. Rozporządzenie spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu mieszkalnego nastąpiło w drodze czynności nieodpłatnej (darowizny), wobec tego żądanie powoda pozostaje zasadne także wtedy, gdyby pozwany nie miał świadomości działania przez dłużników z pokrzywdzeniem powódki.

Pozwany nie uznawał powództwa i wnosił o jego oddalenie. Wywodził, że jako obdarowany nie miał świadomości tego, że umowy zostały dokonane z pokrzywdzeniem wierzyciela.

W toku rozprawy strony utrzymały swoje stanowiska. Powódka zażądała zasądzenia kosztów procesu według spisu kosztów, pozwany zaś według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Umową z dnia 21 lipca 2011 r. zawartą w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) sporządzoną przed notariuszem P. M. w Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) w L. R. P. (2) oraz R. P. (1) darowali swojemu synowi N. P. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w L. przy ul. (...) (okoliczność bezsporna).

W tym samym okresie R. P. (1) oraz R. P. (2) darowali pozwanemu również udziały w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. oraz spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. (okoliczność bezsporna- przyznana przez pozwanego, odpisy z KRS k. 114-114a, 121-122, 129-130, (...) k. 115-120, 126-128, 131-141).

Nakazem zapłaty z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie o sygn. IX GNc 47/12 Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził na rzecz powódki od (...) sp. z o.o. kwotę 344.931,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi:

od kwoty 3 788,40 zł od dnia 25 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

od kwoty 98 081,40 zł od dnia 29 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty;

od kwoty 388,80 zł od dnia 14 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;

od kwoty 154 850,40 zł od dnia 6 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty;

od kwoty 295,20 zł od dnia 9 lutego 2011 roku do dnia zapłaty;

od kwoty 44 116,92 zł od dnia 24 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;

od kwoty 38 820,60 zł od dnia 23 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

od kwoty 4 590,00 od dnia 27 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty

- liczonymi od dnia wymagalności roszczeń wynikających z poszczególnych faktur VAT oraz kosztami postępowania w kwocie 11.529,00 zł (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 marca 2012 roku, w sprawie IX GNc 47/12, k. 59 z akt sprawy IX GNc 47/12).

Zobowiązania stanowiące podstawę wydania w/w nakazu zapłaty powstały gdy funkcję członków zarządu w spółce (...) sp. z o.o. pełnili R. P. (1) oraz R. P. (2). R. P. (1) od 2008 roku w spółce pełniła funkcję dyrektora finansowego. R. P. (2) od 19 maja 2010 r. pełni funkcję prezesa zarządu spółki (okoliczność bezsporna, odpis pełny z (...) sp. z o.o., k. 19-22. zeznania R. P. (1) 00:33:16, k. 179).

Na podstawie porozumienia z dnia 5 lipca 2012 r. do długu spółki (...) objętego nakazem zapłaty z dnia 14 marca 2012 r. wydanego w sprawie w sprawie o sygn. IX GNc 47/12 przystąpił R. P. (2). Nie realizował on jednak dobrowolnie postanowień porozumienia, w związku z czym powódka wystąpiła przeciwko niemu na drogę postępowania sądowego. Podjęte przez powódkę czynności doprowadziły do wydania w dniu 3 września 2012 r. nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Legnicy, sygn. akt VI GNc 320/12 (k. 33).

R. P. (2) nie realizował dobrowolnie powyższego orzeczenia, w związku z czym powódka wystąpiła ze stosownymi wnioskami o wszczęcie egzekucji. Powódka wystąpiła również z wnioskiem o wszczęcie postępowania zabezpieczającego. Postanowieniem z dnia 3 października 2012 r. oraz postanowieniem z dnia 23 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Legnicy przyznał powódce z tego tytułu należne koszty postępowania zabezpieczającego (postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 3 października 2012 r., sygn. akt VI GNc 320/12 wraz z klauzulą wykonalności, k. 32, postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23 listopada 2012 r., sygn. akt VI Gnc 320/12 wraz z klauzulą wykonalności, k. 33).

W dniu 25 września 2012 r. R. P. (2) ponownie zawarł z powódką porozumienie w sprawie spłaty swego zadłużenia. Stosownie do jego treści zapłacił na rzecz powódki kwoty: 180.000,00 zł w dniu 2 października 2012 r., 3.000,00 zł w dniu 12 października 2012 r., 10.000,00 zł w dniu 15 listopada 2012 r. (porozumienie nr (...) z dnia 25 września 2012 r. k. 34-37; potwierdzenie wykonania przelewu z dnia 2 października 2012 r.: 39, potwierdzenie wykonania przelewu z dnia 12 października 2012 r., k. 40, potwierdzenie wykonania przelewu z dnia 15 listopada 2012 r., k. 41).

Stosownie do treści § 5 ust. 3 porozumienia nr (...) powódka w pierwszej kolejności zaliczyła powyższe wpłaty na poczet kosztów postępowania egzekucyjnego i sądowego, w dalszej zaś na odsetki, a pozostałą część na należność główną. Wszystkie kwoty przeznaczone na spłatę zadłużenia przeznaczone były – wedle wskazania R. P. (2) – na poczet realizacji porozumienia nr (...) (okoliczność bezsporna, sposób zarachowania wpłat dokonanych przez R. P. (2), k. 42).

Powódka wystąpiła ponadto w oparciu o przepis art. 299 k.s.h. z pozwem przeciwko R. P. (1) – członkowi zarządu pierwotnego dłużnika powódki. W wyniku tego Sąd Okręgowy w Lublinie, w sprawie o sygn. akt IX GC 313/13, wydał wyrok zaoczny z dnia 4 listopada 2013 r., który się uprawomocnił. W dniu 13 listopada 2013 r. wyrok zaopatrzony został w klauzulę wykonalności. Dłużniczka wyroku dobrowolnie nie zrealizowała, w związku z czym wszczęto przeciwko niej postępowanie egzekucyjne (wyrok zaoczny z dnia 4 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt IX GC 313/13, k. 14, wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 29 listopada 2013 r., k. 15, 16).

Egzekucja prowadzona przeciwko R. i R. P. (1) okazała się bezskuteczna. Suma niezapłaconej należności obejmuje kwotę 224.134,71 zł (okoliczność bezsporna, sposób zarachowania wpłat dokonanych przez R. P. (2), k. 42).

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o powołane dokumenty urzędowe oraz dokumenty prywatne, których autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Ustalony w sprawie stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka R. P. (2), że w chwili dokonania darowizny nie istniały wymagalne wierzytelności wobec spółki. Przeczą temu tytuły wykonawcze obejmujące roszczenia wymagalne począwszy od 2010 roku. Sąd nie dał wiary również zeznaniom R. P. (1), iż nie zdawała sobie sprawy z sytuacji finansowej spółki. Świadek jak sama zeznała od 2008 roku pracowała jako dyrektor finansowy w przedmiotowej spółce. Zajmowała się ustalaniem

zobowiązań z klientami. Potwierdzenie, sald. Wyjaśnianie płatności. Nie sposób zatem przyjąć, że nie zdawała sobie sprawy z istnienia wymagalnych zobowiązań wobec spółki w okresie dokonania darowizny (zeznania R. P. (2), 00:01:36, k.179, R. P. (1) 00:33:16, k. 179 N. P., 00:04:28, k. 257).

Dłużnicy w dacie zawarcia umowy darowizny mieli zatem świadomość co do sytuacji majątkowej spółki, wobec której powodowa spółka posiadała, w czasie gdy pozwani byli członkami zarządu wymagalne wierzytelności. R. P. (2) w okresie tym stosownie do odpisu KRS pełnił oraz nadal pełni funkcję prezesa z zarządu, będąc jednocześnie większościowym udziałowcem (pozew o zapłatę, k. 3-6, faktury VAT (...), nakaz zapłaty z dnia 14 marca 2012 roku, sygn. akt IX GNc 47/12, z akt sprawy IX GNc 47/12). Okoliczności te świadczą, iż musieli zdawać sobie sprawy z sytuacji finansowej spółki oraz możliwości skierowania wobec nich roszczenia w oparciu o przepis art. 299 k.s.h.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w pełni zasługuje na uwzględnienie. Powódka, będąc wierzycielem R. P. (1) i R. P. (2) domaga się w drodze niniejszego procesu uznania za bezskuteczną umów darowizny nieruchomości między dłużnikami, jako darczyńcami a pozwanym N. P., jako obdarowanym.

W myśl art. 527 § 1 kc przesłankami skargi pauliańskiej są:

1. dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli,
2. uzyskanie w wyniku tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią,
3. istnienie po stronie dłużnika świadomości pokrzywdzenia wierzycieli,
4. wiedza bądź możliwość dowiedzenia się przez osobę trzecią, uzyskującą korzyść majątkową, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Skarga pauliańska może stanowić instrument ochrony nie tylko dla wierzytelności już istniejących w chwili dokonywania przez dłużnika czynności prawnej, ale także dla wierzytelności, które w chwili dokonywania takiej czynności jeszcze nie istniały. W przypadku wierzytelności przyszłych przepis art. 530 k.c. zastrzega przesłanki subiektywne, wskazane w pkt 3 i 4 uzależniając skuteczność ochrony wierzyciela od istnienia po stronie dłużnika zamiaru pokrzywdzenia wierzyciela, przyjmując równocześnie, że gdy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową odpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną tylko wtedy, gdy osoba trzecia o zamiarze dłużnika wiedziała.

Podzielając wykładnię Sądu Najwyższego dokonaną w wyroku z dnia 7 lutego 2008 r. V CSK 434/07 opowiedzieć się należy za rozumieniem zwrotu „działania dłużnika w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli” zarówno jako rozmyślnego dążenia do uwolnienia się od przyszłego obowiązku świadczenia, który w jego ocenie jest realny, ale także takiego, gdy w chwili dokonywania czynności dłużnik liczył się z tym, że w związku z jego działalnością może mieć wierzycieli i czynność jego może być połączona z ich krzywdą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2009 r. II CSK 592/08, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 r. II CSK 64/11).

Oceniając istnienie po stronie dłużników przesłanek skargi pauliańskiej, a zatem dokonania przez nich czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli Sąd zwrócił uwagę, że samo pojęcie dokonania przez dłużnika czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli zdefiniowane zostało w § 2 art. 527 kc. W myśl powołanego wyżej przepisu pokrzywdzenie wierzycieli polega na tym, że dłużnik na skutek dokonanej czynności prawnej staje się niewypłacalny, bądź też niewypłacalny w stopniu wyższym niż dotychczas. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny, jak też orzecznictwa, niewypłacalność dłużnika oznacza taki stan jego majątku, wykazany wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami k.p.c. nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej od dłużnika (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997 r. I Aca 737/97 1998/4/36, W. Popiołek i powołana przez niego literatura w Kodeks Cywilny, Komentarz Tom I, s. 1129).

Wykładnia art. 530 k.c. wskazuje natomiast, że dla zastosowania tego przepisu nie jest konieczne stwierdzenie niewypłacalności „przyszłego dłużnika” w dacie dokonywania czynności zmierzającej do wyzbycia się majątku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 lutego 2014 r. sygn. akt I ACa 1095/13).

W świetle powyższego oczywisty jest wniosek, że zaskarżona umowa spełniała pierwszą z wymienionych przesłanek, czemu zresztą pozwany nie zaprzeczył.

Własność nieruchomości stanowiła istotny, nieobciążony składnik majątku dłużników, z którego wierzyciel mógł się zaspokoić. Prawdziwość tego twierdzenia została dostatecznie wykazana dołączonymi do pozwu dokumentami urzędowymi. Mając na uwadze wysokość długu uznać należy, że doszło do pokrzywdzenia w wyniku zaskarżonej czynności. Nie mogą zmienić tej oceny wyjaśnienia pozwanego, który podał, że według jego wiedzy rodzice mają jakiś majątek, zaś ojciec prowadzi działalność gospodarczą. R. P. (2) jednoznacznie bowiem zeznał, że wysokość zobowiązań przekracza wartość majątku i obejmuje kwotę około 4.000.000 zł. Majek dłużników nie wystarcza zatem do zaspokojenia wierzyciela.

Istnienie przesłanki w postaci uzyskania przez pozwanego korzyści majątkowej w wyniku zawarcia umowy darowizny jest również oczywiste. Korzyść ta polega na uzyskaniu własności nieruchomości, które bezspornie mają istotną wartość majątkową.

Odnosząc się do przesłanek podmiotowych podnieść należy, że roszczenie powódki wobec R. P. (1) zostało wywiedzione z art. 299 k.s.h. jako członka zarządu spółki, a powstały przeciwko niej tytuł był następstwem uprawomocnienia wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX GC 313/13.

Wobec R. P. (2) roszczenie wynika z przystąpienia przez niego do długu spółki. Tytuł wykonawczy wynika z prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego w Legnicy w sprawie VI GNc 320/12 oraz sprawie V GNc 2406/12.

Wskazać należy, że deliktowa wierzytelność odszkodowawcza przeciwko członkom zarządu powstaje z chwilą bezskuteczności egzekucji z majątku spółki a ściśle rzecz ujmując, w chwili, gdy jest już oczywiste, że będzie bezskuteczna (zob. m.in. wyroki SN z dnia 28.01. 2004 r., IV CK 176/02, Wokanda 2004/9/7; z dnia 27.10. 2004 r., IV CK 148/04). W niniejszej sprawie stan bezskuteczności egzekucji z majątku spółki nie budził wątpliwości. Ponadto zostało to wykazane wydanym w sprawie przeciwko R. P. (1) wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 4 listopada 2013 roku w sprawie IX GC 313/13. Okoliczność sprawy nie pozwalają natomiast na przyjęcie, że do takiej bezskuteczności egzekucji (powstania wierzytelności) doszło przed datą dokonania czynności tj. dniem 21 lipca 2011 roku. W związku z czym w stosunku do obu dłużników należy rozważać wystąpienie przesłanek z art. 530 k.c. – pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli. Wierzytelność, której ochrony ostatecznie domagała się powódka była zatem w dacie dokonywania darowizny wierzytelnością przyszłą, która skonkretyzowała w chwilą umorzenia bezskutecznej egzekucji przeciwko spółce z o.o.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że w istocie działali oni z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli. Doszło do rozmyślnego dążenia do uwolnienia się od spełnienia zobowiązania, które realnie mogło powstać.

Sporna darowizna została dokonana w dniu 21 lipca 2011 roku, czyli w okresie, w którym spółka nie wykonywała już wymagalnych zobowiązań. Najdawniej wymagalne długi obejmowały 2010 rok. Wskazać zatem należy, że jeszcze przed dokonaniem przedmiotowej czynności powstały wymagalne niespłacone wierzytelności, w tym zarówno wobec powódki jak i co najmniej jednego innego podmiotu - (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 3 stycznia 2014 roku w sprawie IX GC 145/13, k. 214, faktury VAT (...)) z akt sprawy IX GC 145/13, nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 27 marca 2012 roku, w sprawie IX GNc 2752/12, k. 50, faktura Vat. 21 z akt sprawy IX GNc 2752/12).

R. P. (2) oraz R. P. (1) niewątpliwie mieli świadomość co do zobowiązań obciążających spółkę jak też ich odpowiedzialności opartej na zasadzie art. 299 k.s.h. Wskazać należy, że R. P. (2) był prezesem zarządu spółki, R. P.

(3) pełniła zaś od 2008 roku w spółce funkcję dyrektora finansowego. Jak sama zeznała zajmowała się ustalaniem zobowiązań z klientami, potwierdzeniem sald, wyjaśnianie płatności. Podała, że prawdopodobnie zajmowała się rozliczeniami ze spółką (...) (zeznania R. P. (1) 00:33:16, k. 179).

Dłużnicy zatem przed dokonaniem zaskarżonej wiedzy o istnieniu wymagalnych zobowiązań w spółce, w której byli członkami zarządu. Jak R. P. (2) sam zeznał, sytuacja firmy znacząco pogorszyła się w 2011 roku w związku z upadłością kontrahenta. Obecnie zadłużenie wynosi około 4 milionów złotych, czyli więcej niż wartość majątku. Podnieść ponadto należy, że w tym czasie dłużnicy rozdysponowali na rzecz pozwanego również innym majątkiem – udziałami w spółkach. Wszystkich tych czynności dokonano w ciągu około 2 miesięcy (R. P. (2), 00:01:36, k.179).

W ocenie Sądu okoliczności dokonania czynności wskazują, że jedynym celem działania dłużników była chęć ochrony przed utratą majątku. Sytuacja dłużników dokonujących darowizny nie znajdowała racjonalnego uzasadnienia, skoro w chwili dokonania czynności nie dysponowali innym lokalem, w którym mogliby zamieszkać. Na uwagę zasługuje również fakt, że jakkolwiek zdaniem dłużników pozwany miał uzyskać wskazaną nieruchomość w celu usamodzielnienia się, to w istocie pomimo uzyskania własności wyprowadził się z L. i zamieszkał we W., gdzie podjął studia. Działalność zawodową prowadził zaś i prowadzi w S., gdzie mieści się spółka, której udziały przekazali mu rodzice. Nie wskazano zatem, aby pozwany miał mieszkać w przedmiotowym lokalu albo że inne względy przemawiały w tamtym okresie za przekazaniem nieruchomości. Podnieść przy tym należy, że z zeznań pozwanego wynika, że nie jest zorientowany odnośnie stanu nieruchomości, nie podjął działań mających na celu założenie dla niej księgi wieczystej, podał że prawdopodobnie starają się o to jego rodzice. Nie czynił na nieruchomość żadnych nakładów, remont mieszkania wykonali rodzice. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że celem przekazania nieruchomości pozwanemu były inne zdarzenia niż chęć uniknięcia jej utraty.

Nie ulega zatem wątpliwości, że wykazane zostało, iż dłużnicy mieli zamiar pokrzywdzenia wierzycieli mając na celu wyzbycie się składników majątku i liczyli się z tym, że w związku z działalnością w ramach spółki mogą mieć wierzycieli i że czynność ich może być połączona z ich krzywdą.

Wskazać przy tym należy, że wobec wysokości zobowiązań, trudności w zbyciu udziałów w spółkach oraz obciążenia pozostałych nieruchomości, prawo do lokalu będące przedmiotem darowizny, było de facto najkorzystniejszym majątkiem dłużnika do wykorzystania na pokrycie istniejących zadłużeń.

Świadomość odpowiedzialności za dług potwierdza pośrednio zawarcie umowy przystąpienia do długów spółki.

Odnośnie istnienia po stronie pozwanej ostatniej z przesłanek skargi pauliańskiej tj. wiedzy bądź możliwość dowiedzenia się przez pozwanego, że dłużnik dokonał czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela zauważyć należy, że w ustalonym w sprawie stanie faktycznym zastosowanie znajduje przesłanka z art. 528 k.c. Jest w sprawie bezsporne, że dłużnicy zawarli z pozwanym umowę darowizny, a nie inną umowę, a skoro tak, to wierzyciel może skutecznie domagać się ochrony, choćby nawet pozwany nie wiedział, ani nawet nie mógł dowiedzieć się, że dłużnicy poprzez umowę krzywdzą wierzyciela.

Z powyższych względów i w oparciu o powołane przepisy Sąd uznał powództwo za zasadne.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 października 1995 r. (III CZP 139/95 – OSNC 1996/1/17) stwierdził, że wyrok uwzględniający powództwo z art. 527 k.c. powinien określać wierzytelność zarówno pod względem podmiotowym jak i przedmiotowym. Tezę tę Sąd Najwyższy uzasadnił tym, że wierzytelność przysługująca pokrzywdzonemu wierzycielowi względem określonego dłużnika musi być realna i skonkretyzowana, a nie hipotetyczna. Chodzi bowiem o to, aby ochrony w następstwie wyroku uwzględniającego powództwo nie doznały wszelkie bliżej nie oznaczone prawa powoda, lecz jedynie konkretna wierzytelność, wynikająca z konkretnego stosunku prawnego, stanowiąca przedmiot żądanej ochrony, a tym samym także przedmiot rozstrzygnięcia sądowego. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że wierzytelność podlegająca ochronie nie musi być wymagalna, ani też nie musi istnieć tytuł egzekucyjny potwierdzający jej istnienie. Z powyższych argumentów wynika, że sposób, w jaki winna zostać w wyroku określona wierzytelność zależy jest również od tego, czy została ona stwierdzona tytułem egzekucyjnym. W sytuacji bowiem, gdy

tytuł taki nie istnieje, konieczne jest precyzyjne określenie wierzyciela, dłużnika, wysokości oraz podstawy powstania wierzytelności. Co do wierzytelności stwierdzonych tytułem wykonawczym wystarcza odwołanie się do konkretnego tytułu, który musi zawierać precyzyjne dane. Wyrok sformułowany w taki sposób spełnia cel wskazany przez Sąd Najwyższy w wymienionym wyżej orzeczeniu, bowiem określa zakres ochrony przyznanej wierzycielowi, uniemożliwia ochronę wykraczającą poza granice pozwu i wyroku. Żadna inna wierzytelność powoda, poza określoną w wyroku nie może być na jego podstawie uznana za bezskuteczną.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. art. 108 § 1 k.p.c. 109 § 2 k.p.c. W okolicznościach sprawy, uwzględniając jej przedmiot, stopień skomplikowania, w tym powiązanie ze wcześniejszymi postępowaniami uzasadnione było ustanowienie pełnomocnika, który nie wykonuje zawodu w siedzibie sądu rozpoznającego sprawę, w związku z tym do kosztów celowego dochodzenia praw należało zaliczyć koszty wskazane w przedłożonym przez stronę spisie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r III CZP 33/12).

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.